

БАЛКАНСКА РАПСОДИЈА

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

2008 ГОД

БАЛКАНСКА РАПСОДИЈА

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ
СКОПЈЕ
2008 ГОД
НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

СОДРЖИНА

1. Зло и Злоба
2. Невера
3. Смртници
4. Балкански Карневал
5. Македонска Оргија
6. Таму Некаде
7. Морам
8. Знам
9. Голгота Незапишана
10. Неблагодарници
11. Сончева Милост
12. Ситни Души
13. Змија Лутица
14. Милост
15. Трагач
16. Балкански пекол
17. И Би
18. Приказни или Стварност
19. Мечкина Дупка
20. Апостолова Погибија
21. Простини Војводо
22. Балканска Лицитација
23. Искушенија на Умот
24. Адски Вејки
25. Крај Правта и Пепелта на Пела
26. Изроди
27. Копнеж
28. Проклетија
29. Спомен Драг
30. Биди Горд Македонец
31. Добро Утро Македонијо
32. Коров и Трескот
33. Лудиот Балкан
34. Молба
35. Паметник
36. Земја Благословена
37. Светост
38. Скитници Вечни
39. Проклетија од Искона
40. Ужас Невиден

Предговор

Потребата,или пак идејата да ја напишам оваа стихозбирка и д а ја насловам со името Балканска Рапсодија,беа сите турболентни настани кои се случила во изминатив.е години.

Сите,кој повеќе кој помалку сме учесници,и со самото учество во настаните,и вие како читатели сте во некоја смисла вградени во стиховите.

Сега,некој и можеби ќе се препознае како лик,негативен или позитиувен,се зависи од него како бил учесник,а каков е сега како читател.

Не е целта да се жигосува некој,целта на оваа стихозбирка е само да се забележат настаните и да остане некаде во некој крај на историјата како забележани,да не падне правот на заборавот врз нив.

ЛЕЛЕКОТ И ПЛАЧОТ
ОВДЕ
НА ОВОЈ БАЛКАН СЕ СЕКОЈДНЕВИЕ
КЛЕТВИТЕ СЕ ДОБРОУТРО
ПРЕЗИРОТ ДОБАР ДЕН
ОЧАЈОТ ДОБРА ВЕЧЕР
ОМРАЗАТА ДОБРА НОЌ

НЕ ЈА ВИДОВ НИКАДЕ
НАСМЕВКАТА
ОНАА ИСКРЕНА

НАДЕЖДА И ВЕРАТА
БЕА УБАВО НАПИШАНИ ЗБОРОВИ
КАЈ МАЛКУМИНА
ВО ВСРЦЕ ВСАДЕНИ

ЕТЕ ТАКОВ Е ОВОЈ
НАШ БАЛКАН
ОД МНОГУМИНА ПОСАКУВАН
ПОРОБУВАН
КРВАРИ ПОСТОЈАНО
ГРОБОВИ СТВАРА
НО ПОВТОРНО ГОРДОСТ РАЃА
И НА МНОГУМИНА
КОШМАРИ СОЗДАВА.

ЗЛО И ЗЛОБА

Уште колку ли зло
останало
на ова парче земја

уште колку ли злоба
останало
во човечкото срце

Ги гледам
колку се кутри
и многу бедни

Плачат и молат
за парче леб
бараат насекаде милост

Но погледнетеги
срцата нивни
бликаат од злоба

НЕВЕРА

Неверо
придружничке на мракот
не се допирај
до тој бисер божји
што ете
горска вила го изрнала
и на образ го чува
а ти
која чедно го чекаш
во гнасни раце
твои да падне
Неверо
придружничке на мракот
не се допирај

СМРТНИЦИ

Кога прометеј
тој јунак храбар
би погледнал
во оваа земја
зевса ќе го моли
синцири да му скини
и на олимп да го носи
смртници
божја ука зеле
и сал
злоба делат ибога хулат
љубов чиста
на клада ставаат
и страсти ниски
сал си сладат.

БАЛКАНСКИ КАРНЕВАЛ

Боже мој
зарем повторно
ние
вечните страдалници
ќе го играме балканскиот карневал
немо
послушно
и покорно ја гледаме публиката
која седнала
на сите четири страни
околу своите логорски огнови
злокобно извикуваат
воинствени крици
подгреани од огнената вода
која тече во нивните вени
а ние
како послушни деца
кон својата макеа европа
ги ставаме маските
и го започнуваме карневалот
разголените
млади и чедни тела
на дивите и непокорени
балкански моми
веќе играат во занесот на музиката
која ни ја свират
а витките и млади момчиња
во кој се уште врие вителот на младоста
само го виткаат грбот
не гледаќи го крајот
на карневалската поворка
која од миг во миг
е се предолга и предолга
музиката како одминува
станува монотона
и повеќе наликува
на уште една голгота
отколку карневал.

МАКЕДОНСКА ОРГИЈА

Клечам понизно
пред овој кралски трон
на кој седат нашите спасители
клекнат
исто како пред олтарот на бога
и се молам
на нашите земски апостоли
кој го ставија ореолот на моќта
која им ја дадовме ние
да се отрезнат од својот занес
кој ги опи како мали деца
и да погледнат околу себе
но прво
нека ги видат тие
со кој се опкружени
нека ги погледнат добро
лицата на европските блудни старци
бидејќи
се на врвот од својата екстаза
гледаки ја македонската оргија
која ја започнаа токму тие
но многу поодамна
пред да бидат родени
нашите земни апостоли.

ТАМУ НЕКАДЕ

Таму некаде
под врвовите на шара
во некое мало место
таму некаде кај снеговите вечни
таму
каде што мало дете плачеше некогаш
за еден мил допир
таму
сега нема ништо.

МОРАМ

При ОЧИ-СЛЕП
При уши-ГЛУВ
При уста-НЕМ
При разум-НЕРАЗУМЕН
Гледам
она што сакаат да го гледам
Слушам
она што сакаат да го слушам
Зборувам
она што сакаат да го зборувам
Мислам
она што сакаат да го мислам
живеам
затоа што морам
а не затоа што сакам.

ЗНАМ

Знам
за едно утро
кога и здивот го запиравме
плашеќи се
да не го растрепериме
и воздухот околу нас
знам
за едно време
коса се плашевме
и со трперот тивок
да го покажеме нашето постоење
знам
за тоа уто
или беа утра
кога животот го гледавме пострашен
но и многу повеќе
тогаш го засакавме.

ГОЛГОТА НЕЗАПИШАНА

Понесовме
се што имавме
и заминавме
во едно големо непознато
отидовме таму
каде љуѓето не гледаа
со сожалување
а срцата нивни
бликаа од бес и омраза
мислеќи
дека ќе им го земеме нивното
а ние
само сакавме назад
бараќи си го своето
раскажуваше
старецот со растреперен глас.

НЕБЛАГОДАРНИЦИ

Ги дочекавме
како домаќини со леб и сол
а тие
вечните неблагодарници
упорно гледаа во погачата
им ги отворивме прегратките
а тие ни чепнаа во душата
им ги понудивме стреите
ни ги посакаа одаите
зарем треба
да им го дадеме дедовото огниште
да ничепкаат во пепелта
сакаќи да ни го покријат семето.

СОНЧЕВА МИЛОСТ

Спокојни го развлекувам
времето во тишината
и полека се нурнувам
во морето од мисли
барајќи ја најсмелата
која ќе ме одведе
во некој пуст крај
каде ветерот не дува
туку
тажно ги раскажува
приказните од царството земно
каде сонцето грее милно
грееќи
ги сите кои дошле
да го побараат својот мир

СИТНИ ДУШИ

Окуражени од бедните дарови
кои ги добиваат од своите господари
секојдневно
прават пазар со човекови судбини
а кога ќе ги погледнете во нивните очи
ќе ја здогледате
сета нивна бедотија и празнотија
која ги исполнува нивните ситни души
но тие драги мои неможат да го разберат
неможат да го забележат
времето за нив е застанато
и лутаат во просторот
и се премногу маали
за животот да ги пронајде
и им го покаже правиот пат.

ЗМИЈА ЛУТИЦА

Реки
од души немиросани
и од бога неблагословени
течат
кон ова парче земја
што со солзи е миено
и крв натолено
течат
житница плодна и благородна
да поплават и погазат
и усту гладни игнасни да наполнат
род христов
за своја судба стрепи
и чедо свое родно
со клетви тешки колни
што од стреа своја
пилци милни златоусни истера
и во гнездо
пушти змија лутица
која катаден отров страшен плука.

МИЛОСТ

Како муви без глава
од изгрејсонце до зајдисонце
во здание бело
од мрамор ладен створено
се вртат и тивко како за себе мрморат
како самоилови војници
лутаат во сопствениот мрак
а гавази стројни
со копја лути ги водат
од место до место
лелек на маченици до нив не стига
кога леб за усти гладни свои бараат.

ТРАГАЧ

Застани
и скротија твојата немирна душа
ти
неуморен трагачу по вистината
застани
на ова место
попусто копаш
во утробата на минатото и иднината
знај
вистината ја сокриле
ете таму некаде
во некое темно место
и љубоморно ја чуваат
орди од лаги и илузии.

БАЛКАНСКИ ПЕКОЛ

Земјата се треси и татни
небото крвари во ноките црни
од желбите и апетитите
на налудничавиот император
од големиот бел дом
обложен со бел мрамор
и задоен со пенлив шампањ
кој за да си ги задоволи садистичките страсти
ги испраќа воздушните гладијатори
од своите челични птици
да го посеат балканскиот пекол
и како нерон да му е предок
ужива во гледката
од својата цветна градина
гледаќи го балканскиот пожар
и палеќи го со неговите мрачни
и сенишни тонови
за едно подобто балканско утре.

И БИ

И би
тоа што не било
а не било
тоа што не го сакавме
не го сакавме
затоа што не го гледавме
а тоа беше постојано околу нас
живееше со нас
растеше во нас
и сега кога би
тоа е тука
го гледаме со ужас во очите
и посакуваме никогаш повеќе
да не би било.

ПРИКАЗНИ ИЛИ СТВАРНОСТ

Приказните
кои излегуваат од усните
на белокусиов старец
со пожолтени мустаки од лулето
кое постојано му чади
како да немаат крај
седнати околу огинот
и гледаќи во искрите кои летаат насекаде
ги впиваме зборовите искажани
за ламјите принцезите
и трговците со души
ставајќи ги приказните во меморијата
за и ние
кога нашите коси ќе обелат
ги раскажеме
но годините поминаа
приказните станаа стварност
сега животот сурово ни раскажува
дека трговците со души се многубројни
немилосрдни кога се пазарат за цена
принцезите и ден денес спијат на меки постели
исполнети со дебели сметки
несакаат да погледнат подолу од себе
а ламјите само ја разјадуваат душата
на оние занесеници
кои сеуште веруваат во приказни.

МЕЧКИНА ДУПКА

Илјадници змии отровници
ми ти се накотиле пријателе
еве во спиливе стрмни
та незнаеш
која од која страна ќе те касне
чинам
и господ бог ги обдари
ете да се множат и котат
а душманот нивни
која до вчера
им втеруваше страв и во сништата
гледам сега со ним сојузништво прави
и трпежа ни крвава спрема
блујат и плукаат
многу пострашен и посмртоносен отров
пострашен и од отровот
на нивните дедовци и прадедовци
стадо кутро бело и кротко
во страв свој
што во ген свој носат
круг чуден прави
да рожба млада чува
погледај погледај пријателе
од страна друга
на рид висок со пољани послан
глутница гладна волчја
што лиги по земја им течат
за стрвост нивна незаситна
по младо и кревко месо
во поле рамно и широко
каде лебоносни класје никнале
шакали се збрале
за мрши полни со змиски отров
да глодат и тргат
Овчар млад и едар
со крклук врака стадо тера
етего во мечкина дупка
каде со светол печат
судба нивна да затвори.

АПОСТОЛОВА ПОГИБИЈА

Уште неколку мигови
само уште толку
јунаци мои
е потребни и нашиот спас
кој етего нечујно се спушта
по прекраснава планина
да пристигне секој нареден миг
и под негова закрила
повторно ќе господариме со горите
повторно ќе ги мирисаме цветовите
повторно ќе ја пиеме ладната вода
од прадедовата белачешма
штедетеги куршумите
премногу се скапоцени
да не ги трошиме залудно
еден куршум
една педа слободна земја
еден куршум
еден јарем помалку
бидете прецизни
изоштретого видот
исто како што го оштри соколот
кога оди во лов
и не се плашете за нашите животи
се заколнавме на оваа грутка земја
бакнетеја
и земејетеја сета нејзина сила
но ако ве повлече кон себе
не се противете
бидете горди
се уште ќе има кој да ја гази
и кој на празните хартија листови
епопеја за вас ќе опее
ќе ве запише на белата хартија
како јунаци кои ја сакаа земјата
%%

Но денот не мислеше како ноќта
денот злокобен
денот смртоносен
не сакаше на ноќтазакрилникот на јунаците
да и го предаде апостолот
учителот
светиот стратег
генијален ум
ум кој премноги ги сакаше
браќата и сестрите
ум кој премногу ги почитуваше
мајките јуначки
ум кој им се восхитуваше
на бабите и дедовците
црпејки ја сета нивна мудрост

ум кој ги предводеше
татковците во светата војна
војна за едно подобро
посреќно и побогато утре
кога ни еден човек
нема да биде понижен
нема да биде навреден
нема да биде згазен
%%

Денот пролетен
кога трговците со души
клетници и од мајка проколнати
го продадоа
го продадоа за грст земни задоволства
тие
слугите на злото
кои и својата душа проколната
во ден клет си ја продадоа
ним
ништо не им е свето
тие
кои се радуваат
на свескањето на жолтиот метал
воопшто не размислија за болката
која ќе и ја нанесат на родилката
а таа вечна и мудра
нема да ги прими во своите прегратки
туку нивните мрши
ќе ги остави на горските сверови
да ги јадат и растргнат
душите нивни
ќе шетаат проколнати во бесконечноста

%%

И кога куршум
од пушка душманска испукан
ги параше градите на апостолот
некаде на другиот крај од селото
невин детски плачизлезен од мајкина утроба
ја разби тишината миговна
плачот сакаше да и каж3 на клетниците
дека се роди повторно апостолот
солзи радосници и песна првородена
се мешаа со плач и лелек во мракот

%%

Армада илјадна
пушки свои на земја стави
и поглед кон небо упати
-Алах наш правоверен
има ли крај на овој ужас
во кој не втурна
ние еден во небо праќаме
двајца од небо доаѓаат
станете станете синови правоверни

не презир
туку алал на јунак да речеме
и млеко мајчино што цицал благословиме
станете
и не се страмете
што непријател наш со восхит даруваме
земете пушки во рака
не нови души да земеме
туку почит да дадеме
и наши идни соборорци прикажуваме
како јунак паѓа.

% %

Апостол млад
со лице и снага красна
што сега на земја лежи
само око сино
ширум отворено во небо вперил
и молитва тивка кажа
да му ангел рајски двери отвори
мајки кутри сега
саде прсти тенки кршат
и судба клета колнат
да рожба душманска се сотри
што од нивни раце истргна
апостол млад
та сега земја црна ќе го прекрие
а вест кобна и мачна
ветре пролетно
на крилја свои стави
да во земја сета разнесе
за погибија апостола.

ПРОСТИНИ ВОЈВОДО

Простими војводо
зошто бесцелно седам
на оваа клупа
и само немо го гледам твојот лик
а мислите
ме враќаат во онааа кобна ноќ
4 мај Баница
се уште одекнуваат
болните лелеци на ранетите јунаци
и се уште одекнува твојот челичен глас
како ги бодриш твоите јунаци
да издржат уште миг
а нам
на твоите поколенија
ни даваш свет завет
да никогаш повеќе
ама никогаш повеќе
не и веруваме на Европа
на таа стара Вавилонска блудница
простини војводо
но ние твоите поколенија
го погазивме твојот светол завет
простини војводо
но ние твоите поколенија
ги погазивме вашите свети идеали
за кој вие
јуначки се боревте
јуначки и загинавте
ние
твоите поколенија
повторни и поверуваме
мислеки дека ја освестили
реките македонска крв
ја освестили и и кажале
дека овде на овој балкан
постои Македонец
простини војводо
но повторно се излажавме
таа стара блудница е gluva и нечувствителна
за овој балкан
простини војводо
што ние доцна ќе сватиме

дека чувствата
на тие ете големи европјани
им отапеле во нивните раскошни палати
каде се опкружени со блескав гламур
та затоа до нивните уши не допира
болниот лелек на Македонецот
додека го гледам твојот лик војводо
на мисла ми дојде Хомеровата изрека
<не им верувај на данајците и кога ти носат подароци>
простини војводо
но ние и поверувавме
ете омаени од блескавите дарови
како мали деца се радуваме и ракоплескаме
а се уште не знаеме која е цената
што ќе ја платиме
простини војводо
што сме станале глуви
и не го слушаме болниот крик
на мајка Македонија
која болно и страотно крикнува
зошто повторно на себе ги осеќа
оние гнасни раце
кои повторно сакаат да и го распарчат
и ова парче што остана од неа
простини што сме замаени
од убавите и славопојни зборови
на таа стара вавилонска блудница
простини војводо за сето ова
но и те молам
викни со твојот грлат глас и разбудине
разбудине од овој сон
кој повеќе е кошмар
простими војводо што ова го мислам
додека во овој миг го гледам твојот лик
но мојата совест
мојата душа
и моето срце
тоа го бараат.

БАЛКАНСКА ЛИЦИТАЦИЈА

Навали народе
балканска земја на распродажба
желбите се ваши
работата е наша
сакате,спрежена,изгорена
изорана плитко или длабоко
тоа зависи од вас
цената не е битна
но покасно ќе се договориме
ваше е да кажете
колку сакате и до каде сакате
а границата на вашата земја
ние ќе ја одредиме
сакате населена или раселена
времето за лицитација е ограничено
кажетеги вашите желби
да ги исполниме безусловно.

ИСКУШЕНИЈА НА УМОТ

Понесени од привид на успех
мислеќи дека се надминаа себеси
и својата лудост ја нарекое генијалност
објективно посилните од нас
правеќи расчекор со времето
кое неминовно тече со незапирлив тек
сакаќи да го запрат и натераат
да избрише секаква трага на постоење
на битие
задаваќи добро дозирана болка
мудро смислена да создаде длабока рана
во самата срш на битиевата душа
лекот на раната е тука
на достиг од раката
до самите нас
но трновите е патот до него
со неисчекувани и непријатни изненадувања
здодевната и исцрпувачка рана
од ден во ден почнува
се повеќе и повеќе
да зјае во душата
правеќи дупка видлива и за око човечко
преголемо е искушението на умот
во можноста повторно да се згреши
па затоа претпазлив е пристапот кон раната
и не може да трпи инпровизации

Адски вејки

Ветриштата кој дуваа
Мислам од север беа
Ги донесоа на ова тло Македонско
Вејките суви
Кои корен немаат тие никаков
Род немаат никаков
Породот нивни беше се исушил одамна
Земјава црна напатена
Од крвта илјадна која се впила
Ете се сожали
Им капна по некоја капка
Живи ги стори
Та живнаа и позеленеа
Растеа и бујни станаа
Личота за око беа
Сега во ова лето господово
2009 е нели
Ветриштата од север
Вејките ги потсети кои се
Та евеги здивеле и саде отров блујат
Гнасотилаци кажуваат
Капките крв
Што земјата Македонска им ги даде
Луто ги порекнуваат
Плукаат и негираат
Велат
Ние сме вејки ничии
И нам ветерот не носи каде треба
Ова тло не е Македонско
Ова име Македонско не е наше
Ќе правиме што сакаме
Ќе тргуваме со кого сакаме.

КРАЈ ПРАВТА И ПЕПЕЛТА НА ПЕЛА

Вистината
стара
колку и прапочетокот
лежеше
лебдеше
се криеше насекаде
во очите илјадни
кои ги имаше околу
сега знам
заматени се само
беше во погледот
како искра
скриена
некаде длабоко
во даамар еден
кој сега само желба е
или можеби илузија е
и од ген во ген
се носи
се чува
вистината
сега во тие очи
стравот ја чува
да тлее
моќен е тој
моќен колку сите бури случени
колку сите ветришта издувани
колку сите татнежи поминати
и моќен е
и искра со привид ја гаси
и желба со привид ја гаси
и со привид деноноќи минат
и со привид привид ствара

Вистината
на пергамент запишана
на мрамор клесана
во кипови величенствени
величана
во митови сега е
мрачни
нејасни за многумина

Коренот исконски
сега пиреј го прекрива
пиреј
што катадневно се залива
што катадневно се храни

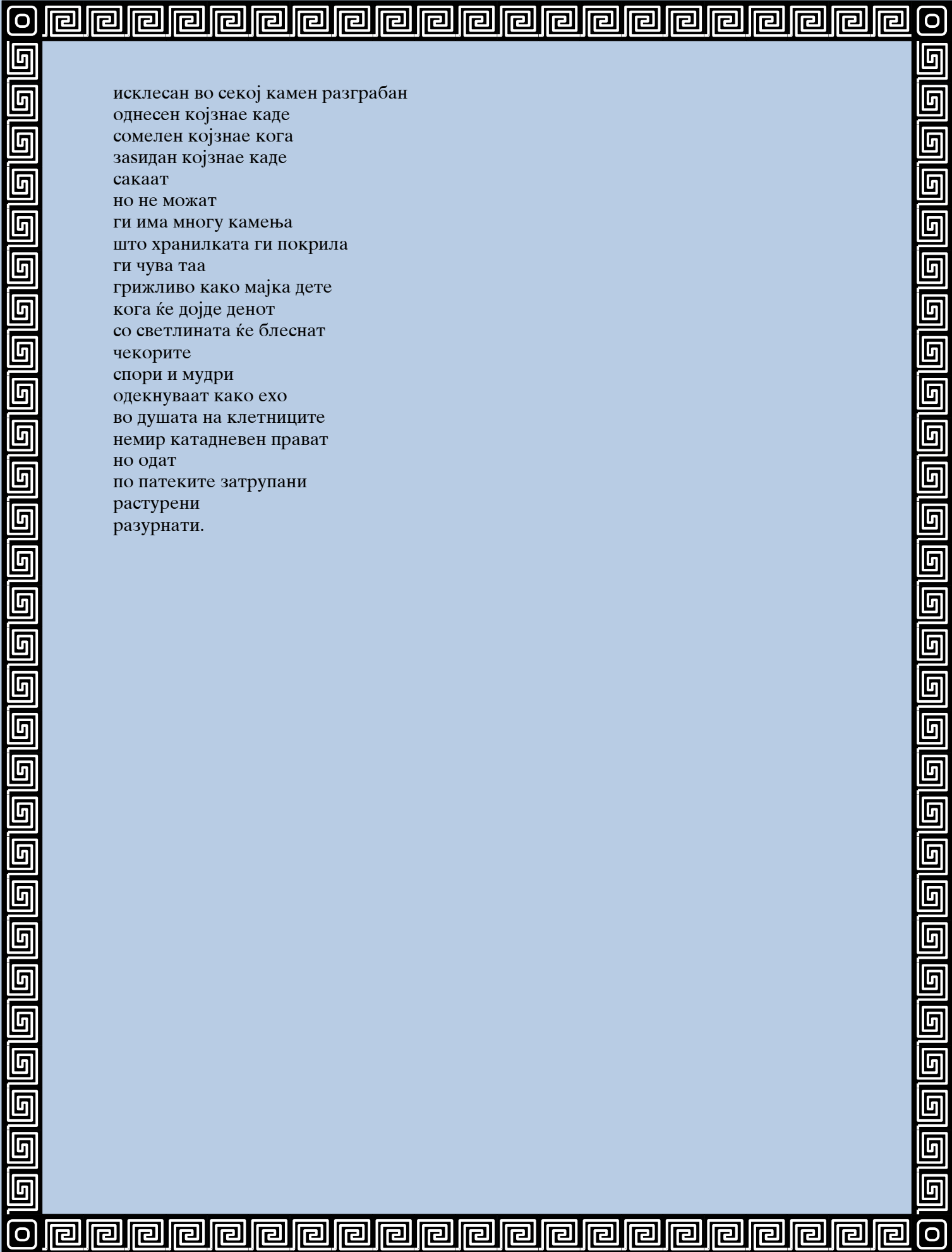
со лаги
кои некои
вистини ги нарекуваат
катадневно
со блесок лажен облеани
со зборови самофални кажани
прикажани
недокажани
сокриени
и премолчени
коренот
ете таму го видов
треперот негов го почувствував
во црнината на земјата беше
со многупластови покриен
ума беше тоа
црвеница на места
црна овде онде
плодна
широка и непрегледна

многупати
таа кутрата
го раѓаше коренот
грижливо го ртеше
со љубов мајчина го хранеше
но пусто проклетство
не даваше
насекаде ги имаше
та ќе го сосечат
не сосема
но доволно да не порасни
сакаа да го истребат
неможат
знаат и тие
та можеби затоа
сега секаде пиреј посадиле
пиреј разноврсен
а и какуљ има
но мудра е хранилката
го чува во пазуви
слојот прв жртва е
го чува
длабоко длабоко
во утробата своја
со врелото го топли
и живот му дава

За миг се наведнав
беше навистина кратог миг

но тогаш посакав вечност да е
мирисот на правта да го почувствувам
бојата на пепелта да ја видам
и нежно
небаре кршлива беше
само со врвот од прстите допирав
правливост да почувствувам
прав
што некогаш
тука
околу секаде
ноздри затињал
но и сила давал
на војни горопадни
прав што некогаш
со бурите се борел
во облаци одел
на сонцето друшка му бил
прав што некогаш
помешан со морската влага
кал станувал
на нозе се лепел
прав што некогаш
а и сега
ја има истата сила
во себе ја носи
сета своја маѓија
прав што некогаш
била моќ
прав што некогаш
ќе биде моќ.

Ноќ
молк и тишина
само трперот звезден
овде онде ќе ја наруши самотијата
евеја луњата
оди по патеката позната
сводот еширок
бескраен
но има своја патека
во тишината
со светлоста повторно сенки створи
и градот величествен го стори
можеби некој мислел
авети дека се тоа
и тие во понорот сакаа да ги фрлат
заборав да го сторат
неможат
насекаде се тие

исклесан во секој камен разграбан
однесен којзнае каде
сомелен којзнае кога
засидан којзнае каде
сакаат
но не можат
ги има многу камења
што хранилката ги покрила
ги чува таа
грижливо како мајка дете
кога ќе дојде денот
со светлината ќе блеснат
чекорите
спори и мудри
одекнуваат како ехо
во душата на клетниците
немир катадневен прават
но одат
по патеките затрупани
растурени
разурнати.

Изроди

Какво ли млеко беше тоа
Што ете го цицале овие изроди македонски
Колку ли црно било тоа
Што така црнила истураат врз имево Македонско
Дали мајка нивна кучка била
Дали во мајка нивна демони адски се криле

Како ли татко бил тој
Што ги створил овие изроди Македонски
Колку ли злоба носел во семе свое
Кога во часот ги создал
Што така пизма имаат кон името Македонско
Што така од Името се страмат

Која ли земја ќе биде
Сега јас се прашувам
Што ќе ги прими во себе
Гледам
Од пизмата своја што ја истураат
Се стврдана кутрата
Камењар се сторила и никаде дупка не отвара
Ете толку и нејзе и се одмилиле овие изроди
Та кога часот ќе дојде
Мрши да бидат телата нивни
Орлите на илјада парчиња да ги раскинат
Сверовите горски со ним да се сладат
Змиите очи да им пијат
Трага да од ним да не остане.

КОПНЕЖ

Времето одминува катадневно
копнежот евего татни
во илјадниците души
кои сега само немо стојат
копнежот што во ген им е
знаат дека можеби денес не
утре не
но задутре бура ќе биди
евего копнежот сега
тука во оваа пустелија
каде само души немирни
шетаат или лутаат
на ова место
што многумина го прикажуваат
дека ете било проколнато
но копнежот е појак
од проклетството
и на овие души замајани
повторно татнеш ќе им стори

Проклетија

Солзите скриени од изгонот
сеуште капат во егејот
бранови прават бесчујни
лелеци пискоти
утробата на пирина ја параат
а тој кутриот
врие ли врие
но нејсе
само вардаров
немо течи
и вардарецот да дува
не го сака веќе
клокотот од врелото свое
го изгуби
снеговите на шара
ги отопи
опусти
само хранилката пелагонија
ах пуста ти била
не било дадено од бога
олкава проклетија
безбели
од луѓе ќе ти било ова
зер мајко македонијо
толку ти се одмилило
синови чесни да раѓаш
зер несакаш веќе
сонцето д те грее
та толку
мраког го гушкаш.

Спомен Драг

Како спомен мој драг
сеуште го носам денес
денот кога гордо стоев на карпите
на халкидики
во тишината наоколу
ги слушав стапките
на моите предци
кои заедно со својот водач и воин
Александар Македонски
гордо газеле и граделе империја
одекнуваат и чукаат сега
еве ги слушам сега како ритамот на срцето
брановите во подножјето
митовите со капките свои
на брегот стрпливо ги пишува
за клеопатра ќерката македонска
убавината нејзина бури ја чуваат
љубоморно
само на длабочините ја покажуваат
знам и посејдон е некогаш лут на тоа
та може*и затоа бродови потопува
и со нимфите се теши
на дохват од раката
како на дланкава моја да спие
солун
душата македонска
го гледам во таа душа
како бесот врие
гнев илјаден е тоа
андарти што го поганат
андарти што го газат
отспротива
етего срцето Македонски
македонка лулка нишала
и син растела
син великан
Филип како неимар Пела градел
и сина на походи спремал
армада илјадна собрал
и завет оставил
Име Македонско
со крв е пишувано
да ни време не го брише
Име Македонско
светост е тоа
и проклетство страшно носи
кој со него тргува.

БИДИ ГОРД МАКЕДОНЕЦ

Кога очајот ќе те обземе
Кога мракот кукавички ќе те прегрни
Не биди малодушен

Ти само земиго
Мечот александров
И мракот распарајго

Нека окото на стотникот самоилов
Те води гордо
Во секоја твоја идна патека

Ако некој повторно
Рече дека ова парче земја
Е ничије и сечије

Ти само слушниго
Ехот илинденски и од грло пуштиго
Кој ќе викне громогласно

Ова е македонија
Јас сум Македонец

ДОБРО УТРО МАКЕДОНИО

Во егејот сонцето се удави
на шара снегови во брзаци итаат
радика боја сменила
румена станала
по пелагонија сал трескот расти
на Беласија сал глогот се бери
од Пирина глас нема
во небото синило исчезна
сивило донесе
тоа беше сон
тоа беше само кошмар
извика човекот во утината
Добро утро Македонио
кажа гласот на радио
денес е 115 ден
од двеилјади и летото господово.

КОРОВ И ТРЕСКОТ

КОРОВ И ТРЕСКОТ
БЕШЕ ЈА ОБВИЛЕ ПОВТОРНО
ЦРНАВА ЗЕМЈА
ГО НЕМА ВЕЌЕ ОРАЧОТ
ПЛУГОТ ДА ГО ПУШТИ
БРАЗДА ДЛАБОКА ДА СТОРИ
ГО НЕМА ВЕЌЕ СЕАЧОТ
СЕМЕ ДА ФРЛИ
СЕМЕ ИЗРТЕНО
ТА ПЛОД РОДЕН ДА СЕ СТОРИ
ГО НЕМА ВЕЌЕ ЖЕТВАРОТ
СРПОТ ДА ГО ЗЕМЕ
СНОП ДА СТОРИ
И РОД ДА ЗБЕРИ
АМБАРИ ПРАЗНИ
КАКО АЛИ ЗЈАПААТ
НЕМА ВЕЌЕ
САМО КОРОВ И ТРЕСКОТ.

Лудиот Балкан

ова е песна
една од многуте слични што се напишани
за лудиот балкан
и уште полудите балканци
вековите што минале
со гробови насекаде го послале
реките со крв ги обоиле
овде
лудите балканци
прво кавга безначајна започнуваат
која со војна крвава ја расчистуваат
потоа на маса седнуваат
договор за прекин на војната потпишуваат
кој потоа привидно го почитуваат
омразата постојано во вените им течи
и така старите рани ги лечи
кога ќе дојдин гостин од страна
тогаш ни еден балканец нема мана
радоста и песната на сите страни се лее
па така странецот мисли дека мудроста негова зрее
идила прекрасна е тоа што само во бајките се чита
веста за соживотот низ целиот свет ита
но тоа е простете привид еден
зошто завршил на странците месецот меден
не поминала ни деценија цела
и повторно на лудиот балкан има кавга врела
но тоа е лудиот балкан
но тоа се лудите балканци
што да се прави
сепак некако мора да се живее.

МОЛБА

Свилен конец ти оставам
мајко стара на мусандра
до утина рана
кога сонцето ќе не гали
тантели да сплетис
нежни како ветрево вечерно
дружина ме чека
на бајрак да ги ставам
на рабови да ги опшиам
родилката стара
што ни векови не и се бројат веќе
многу се
крикови пушта
страотни како кошмари
силни како бранови
камата стара
зарѓана во плевна ќе ја најдам
искалија татко
на наковалната што прав ја прекрило
изроди се накотиле
стрвници се напизмиле
на родов наш
гуњата дедина дајтемија
бурава силна ќе биде
облациве гледам на запад црни се
од исток градобитни се
од север студенила носат
од југот сал пеколни се
збегот во место ќе биде
макадамиве тесни се.

ПАМЕТНИК

Го пушти шара
кавалот лелек да прави
за песни нема вејќе време
зурлите сега болка корнат
и за чемери зборуваат
тапанот ехот јачи
јадови во пискот
и сал клетви испраќа

Непокорот
од сон повторно го буди
на чеда дари
во вени да тече

Знае и памти
паметник стар е
шара
ала
во пештери ладни
за век векови ќе смести.

ЗЕМЈА БЛАГОСЛОВЕНА

Земјо Македонијо од Бога благословена
Земјо Македонијо од луѓе проколната
Земјо Македонијо од душмани распарчена
земјо моја

знам дека и во библијата постигоиш
знам дека света нога низ тебе одела
светост носела
во срца на деца твои всадувала

Векови тешки минале
векови тешки како каменот твој
денови црни заминале
денови како нокта најцрна
знам дека сводот е вечен
светлост ти не си симна
светлост ти не потемне

уште името свето ни остана
уште парце едно зачувавме
уште облак црн гледаме
за бура се спремаме
бура на светлоста
бура за светлоста

уште само тоа ни остана
подајнија повторно твојата библиска храброст
библиска мудрост
подајнија да и оваа бура ја пребродиме
светлоста на сводот повторно ќе ја ставиме.
благослов ќе земеме
благослов од земја библиска.

Светост

еј вие изроди
еј вие сверови
што само лика човечка носите
и по грешка
во родот македонски сте дошле
оставетене
барем ние
кои знаеме кои сме и што сме
да бидеме и понатаму
тоа што сме
Македонци
знаеме
и нашите татковци биле Македонци
знаеме
и нашите дедовци биле Македонци
знаеме и пазар не правиме
ако за вас името е роба за продавање
ние немаме што да продаваме
ако за вас историјата е пазар
за нас тоа е светост
еј вие изроди
од родот македонски
вие што душата си ја продавате
одеце
кај вашиот господар
адот подезем нека ви го подари
и таму царство свое изградете.

Скитници вечни

Ме изеде јадов ме запусти
Ме запусти бре исто
Исто како што душманиве македонски
Ја изедоа ја соголија до коска Македонија

Ме распарчи ме растргна
Парче цело од скрбов неможам да видам
Ете исто како мајка македонија
Душманите што ја распарчија

Гревот нека ни го носат
Јадот во души нека им се сви
Да видат да сетат да знаат
Љубов од срца ни откорнаа
На галениче свое му дадоа

Некаим некаим
Вели еден глас од небеса
Ден иде
Ден за правда за долгови враќање

Празни се тоа зборови
Велат сега скитници по светот
Безимени и без корен
Празни се тие небесни зборови
Сал празнотија сега и тие носат
И надеж лажна

О чедо наше
Зер млеко македонско не ти беше слатко
Зер земја македонска не ти беше света
Зер за гроба од дедо твој не ти беше жал
Што изим даде
Што каил се стори

Еве гледај
Шара пуста се стори
Свена кутрата
Снегој стогодишни од мака и таа стопи
Потоци брзи ги направи

Солзи да зберат
Солзи што тажалки ги редат
Солзи жаловни

И вардар сал бес има
Вода нема
Сал некој матнини сега носи
Кроце кроце
Кај андарт не му се ојт

Беласица грмнала
Сила во неа има уште
Војска илјадна ли сега да буди
Ако се слепи
Сила и љубов имаат
Ако сте со очи
Како слепци ве водат

О јадови
О чемери црни
Црнила што сал постилате
Зер ден веќе нема да гледаме
Зер утро нема да чекаме
Зер само скитеш вечен ни остана

Проклетсво од Искона

Немојте
немојте браќа христијани
да го колнете часот
но и проколнувате денот
кога тргнавме
и кога
го напуштавме топлите домови
оставаќи ги најмилиите
да стрепат постојано
а ние да одиме
и лутаме
по овие беспак
подобро е
да го колнеме
часот кога се родивме
на ова парче земја
да да
часот на нашето раѓање
зошто тогаш го продолживме
вековното македонско проклетство
кои ни го дадоа
нашите татковци
а ним
нашите дедовци
а ним
нашите прадедовци
и се така до искона
и од искон до денес
вековното македонско проклетство
што во ген го носи секој
кој го носи името
Македонец
зарем ве молам
сте виделе
или може*и сте чуле
врана на врана
очи да колва
не не и не
и нема да видите
но ќе видите
и чуете
но сум видел
и сум чул
како
македонец на македонец
очи си вади
македонец на македонец
душа си труја

македонец на македонец
нож во грб зарива
но тоа е нашето проклетство
да се родиме и растиме
на ова парче земја
да ја сакаме
да ја пееме
да ја опејуваме и воспеваме
за неа крв да лееме
за неа да умираме
но
и да и бидеме душмани
попусто и залудно
ги бараме насекаде
душманите македонски
тие се тука
со нас
но и во нас
зарем мислите залудно е кажано
или навистина имале право
тие кои рекле
но и некаде запишале
на Македонија
најголем душман
и е
Македонецот.

една мала порака од авторот до сите кој ќе ја прочитаат, прочитајте ја добро еднаш, двапати трипати или стопати и ако навистина се најдете во песната тогаш навистина вие имате многу македонско во вас, но воедно со самото имање вие го носите проклетството, да ја сакате но и да ја мразите Македонија.

Ужас невиден

О ужас ужас невиден
Очиве уморни се веќе да гледаат
Од ужасиве облаците претешки станаа
Бура ли ќе биде
Знам се спрема долго долго
Или само незавршена работаа е
Што ете само се притаила
О ужас ужас невиден
Земјава црна клокоти врие
Бара локви крв да ја натопат
А таму
Ете таму блиску до облаците
Андарти стари внуци збрале
здружна дружина се
и сабји со маст им мачкаат
и заби им оштрат
крв со приказни им зовриваат
и песни весели им пеат
утробите извадетеим ги
очите ископајтеим ги
обечестетеги
о вие синови андартски
овде
о ужас невиден
од кутри луѓе
кои евеги клекнале на колена
и бога со врисок го молат
ги заборавил знам
не сега
одамна одамна
и ним и парчево земја
молат кутрите деноноќно
молат и кај блудницата вавилонска
молат кутрите тие деноноќно
молат постојано
о ужас невиден
о ужас невиден гледам
знам дека носта облациве
евеги со прашина се исполнети
о ужас невиден деноноќен.

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмееш,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величествената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на

Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечице-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Краток предговор

Никодин Чернодримски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Балканска Рапсодија

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Балканска Рапсодија 2001 година 58 страни

ISBN-10 608-4778-18-6

ISBN-13 978-608-4778-18-9

EAN 9786084778189

